

PONOVO: TI S KRAJA

o ti sve podrhtavaš
s likom – Duha
prozračnom strvinom! – prodorna kao bol – ponekad zamišljeni – obris:

o tako živiš – kao di si već obris moga raspadanja
s modricama na borama (hartije koja kao da je providna):

izgleda da je pila iz svežih izvora kojima svetlucamo (njihovim sjajem nestaju blistavo putevi bolesti: pro hladno i blistavo!):

o sve još postoji! –
i kao da krvavim granama:
»ja« – sažaljenje »ja« – san i »ja« – sećanje lik zadržavaju:
koža je takva Sve – tamo – gde živimo – tako je mrtvo – kao da gužvaju! koža je takva – samo to i sam se pretvaram u isto:
ja predstavljam:
i – osobina žrtvene rane u očima!
svet – to je: nema nikoga već je težak – samo o životu – takvom već teškom – kao da u njemu postoji osobina večnosti: o takvom: kao da je konačan! –

Rana – Glagol:
govori licem
1970.

JUTRO U DETINJSTVU

a, kolebalo se, a
prvi put je jednostavno čisto
i objasjavalo je bez sebe
i usko, usamljeno

i pojavljivala se: poljska!
jednostavna, rusalčica!

i bila je ljiljan, kao slog drugi bila je –
na škripanju mraza –
s površine sjajne, mokre,

– ogrebotine – progovaram – ogrebotine!

od mraza,
i na ruci –
prvi put trag posekotine

i taj plač usred trave:
– ponovo sam vraćen bogu!

a ubogi brat, moj andeo pred zoru! –
već tad su naumili,

da objasni,
i da ode,
i da ostane ova suština:
ogrebotine... – progovaram – ogrebotine...

1961.

SLUŽBA: JUTRO: PAPIRI

V. S.

a vi – niste u pratnji toga i toga
vi ste stepenište u sebi gde je beda – kao rumen:

a otvori bolesti! kao da ih neko
uvek usmerava:
sa smislom! –
o u svakom postoji – njihov raspored! –
i uvedeni su – da bi razrali:
i da bi u razorenom
kao u nekom rukopisu:
ono što je važnije od nas
kao neka duša:
ne naša – već u naše ime! –
kao da se kroz otvore uzdizalo:
da bi u sijanju iščezlo
nekud! –
i – »vi ste sve« češće mi pada na um:
o kako ćete do kraja izdržati
sve što se događa
sa ledima sa odećom?
kidam hartiju: »pa ni ja nisam drukčiji!«:

o – iz otvora duva...
sa stepenicama čas ovde čas onde:
duva samo hladnoća – jače nego nesunčanost

1968.

DEVOJČICA U DETINJSTVU

odlazi
kao svetla nit svojim dahom u polje

i belo-kartonska heljdica
preseca šumu

ptice kao slamčice
primaju šum šume na svoje vratove

njene pletenice duž leđa nasumice
kao da u snu započinju selo
posmatrajući osmatračnicu

i tamo na uzvišici na vetru
iza dalekog srca zlatne kiše
omorika bez omorike treperi
u ju bez ju
1963.

BEZ NASLOVA

a kad Osvetljavaju
i Gledaju

u lice:
Svega što je okolo:

Haljina sam Sna!... Haljina ognja:
kao hartija – odvojeno! –

ne grebati noktom
ne probijati se tamo:

i jedino Tajnom Vodom – iz nečega što zjapi:
i kao da – još pre tebe koja si negde puštena:

opkoliti – kao iz beskonačnosti:

to jedino
što postoji:

već je određeno: kao materijal – za onoga koji jede! –
to određeno – u modrom: kao u plamenu špiritusa!

u neobičnom: podzemnom! –
s mirisom: tobože – okolo

muški
plemenski! –

i doticati se – do Tajne Vode obnaženi:
krajevima

kao da
nisu bili

u sećanju! –
znajući njegovo ime

kao bog
bez greške:

to je – svuda sve jezdeće

1968.

SAN: RED ZA PETROLEJ

i u redu stojimo – leđa u – leđa:

guramo
prednje u radnju:

voda i krv naših majki
u odeći! –

zagrljeni
skačemo u tamu:

tek negde:
šuma:

kao da je spremna
do dna – praskom – da se ozari:

guraju me:
»koje se ime dao duši?«:

vičem kroz vetar:
»o možda Čožnja

za možda jedinim poljem?«:

i zaustavljamo se:
do nas dopire jeka:

stavljamo jedan drugom ruke na ramena:
o isto tako skačemo u tami:

i u oluji
belasajući

otkrivamo se:
kao da smo sami – mesto za dolazak

nečiji:

kao blistava poljana:

gde vetar
kao prividenje
kovitla:

odasvud nas zaslepljuje:
reči se ne čuju:

ni o čemu se:
ne misli

1966.

S ruskog preveo: Nikola VUJČIĆ